

[C. O. Pedersen.]

belastet med alle de Omkostninger, som den højere Pris betyder. Dette er jo Sandheden. Den højtærede Minister kan roligt sige, at hans Sympati er for denne Form for Udstykning, og han har i Virkeligheden givet sin Sympati en udmærket Understregning i klingende Mønt. Det er da for mig ikke af megen Værdi, at man fra Regeringens Side vil fortsætte ogsaa med den private Udstykning. Naar man i Forvejen belaster den saadan, at den ikke kan bruges, og alle vil søge over til den anden Udstykning, synes jeg ikke, man skulde skilte med, at man vil give Støtte til den private Udstykning. Det var mere klart og ligetil, om man sagde, at man ikke vilde begunstige den fra Statens Side, men vilde lade den sejle sin egen Sø.

Den højtærede Minister sagde for Resten i sin Fremstættelsestale, at de, der vilde have Jord i privat Udstykning, skulde naturligvis ikke have nogen Statsgave; de skulde have Jordlaan, men ikke Statsgave. Ja vel, Statsgave, det er der jo Tale om i mange Tilfælde, det er der ogsaa i vort Lovforslag i Form af rentefri Laan, men i Ministerens Forslag er der ogsaa Tale om Statsgave overfor dem, der faar Jord af Statsudstykningsform, medens Ministeren med sit Forslag om privat Udstykning siger rent ud: De skal ikke have Statsgave. Naar man indtager det Standpunkt, saa synes jeg, det havde været rigtigere af Ministeren at undlade at tale om den Sympati, som ingen som helst praktisk Betydning kan faa, hvis disse Bestemmelser gennemføres, fordi denne Udstykningsform saa inden ret længe slet ikke vil blive brugt mere. Forholdet er ligesom med Gaardmandsbrugene, som jeg meget vel forstaar kan have deres agitatoriske Værdi, naar de Herrer skal ud til Vælgerne og tale med os om Sagen, men som ikke har nogen som helst praktisk Værdi, naar Gaardmandsbrug skal oprettes.

Naar vi lægger saa megen Vægt paa den private Udstykning, som vi jo har haft i mange Aar, er det i den specielle Form, vi har foreslaaet i vort Forslag, og det er jo den samme, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen praktiserer i Sønderjylland, paa nær en lille Ændring, som jeg i og for sig tror, det vilde være klogt at sætte ind i den sønderjydske Lov. Vi har jo foreslaaet, at man skulde købe Jorden, købe Parceller fra de Ejendomme, der bestaar, og derefter yde Enkeltmand Laan af Statskassen, saaledes at han kunde overtage Jorden til Grundværdien. Meningen

er, at det skal være ganske det samme som det, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen praktiserer i Sønderjylland med de 10 Mill. Kr., vi for to Aar siden stillede til hans Raadighed. Og jeg begriber ikke, at man fra Regeringens Side, fra Landbrugsministerens Side ikke er i Stand til at se denne Sag for hele Landets Vedkommende under samme Synsvinkel, som man i 1929 saa den for Sønderjyllands Vedkommende. Da vi vedtog denne Lov om de 10 Mill. Kr., som den højtærede Landbrugsminister selv gennemførte — den var ganske vist næsten gennemført, da han traadte til, men den bærer hans Navn —, saa var vi paa Forhaand klare over, at der kunde komme Tab for Statskassen; men vi gennemførte Loven alligevel, fordi vi vilde købe den Jord fra de sønderjydske Landmænd, som de gerne vil af med, og som de ikke har Bygninger til og ikke har Driftskapital til at drive. Det var jo vort Formaals med denne Foranstaltning i 1929, og den var gavnlige og samfundsnyttig. Men det er i Virkeligheden det samme, vi har foreslaaet med Hensyn til den private Udstykning. Den Jord, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen køber og udstykker i Sønderjylland, faar Brugerne til Grundværdien. Staten faar et Tab i det ene Tilfælde og i det andet Tilfælde — efter Venstres Forslag — en Forskelsprioritet, som der ingen Rente betales for. I Sønderjylland faar de ingen Forskelsprioritet; det er den lille Fejl, jeg mener der er ved Loven af 1929. Jeg begriber ikke, at den højtærede Landbrugsminister ikke kan indse, at dette Forhold er af samfundsmæssig Værdi. Foranstaltningen sker jo ikke blot af Hensyn til de Mennesker, der kan være Tale om at hjælpe til en Ejendom; men det er ogsaa af samfundsmæssig Værdi, at man afkøber Landmænd den Jord, de enten ikke har Raad til at drive eller ikke har Bygninger til. Jeg garanterer den højtærede Minister, at naar der blot er gaaet en Aarrække, skal han faa at se, hvorledes den Virksomhed, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen med flere har udfoldet i Nordslesvig, nok skal sætte sine Frugter. Jeg har nok set, at man nu hist og her begynder at kritisere disse Foranstaltninger lidt, der er nogen, der taler om, at denne Jord vist er købt for dyrt hist og her, men det er Folk, hvis Syn ikke er tilstrækkelig langtrækkende i Udstykningssagen; det er ikke mere, end vi i Foraaret 1929 vidste, at der kunde komme Tab. Samfundsmæssigt set tror jeg nok, man bliver nødt til at erkende, at denne Foranstaltning i Foraaret 1929 var